

Afacan Dedektifler

Deniz Fenerinde

Simone Veenstra - Ulrike Rogler

33
EE
13

erdem
çocuk

8+

Afacan Dedektifler Deniz Fenerinde

Deniz Fenerinde olay! Uzman dedektifler dikkat!
Olayları çözmek istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız.

Eski deniz fenerinde yangın, siste garip
yaratıklar ve bir korsan hayaleti...

Sadece çok dikkatli okuyanlar suçluları bulabilir.
Bu yeni anlatım tarzıyla okuma isteği artırılır, eğlenceli
bir üslupla okunan metni anlama yeteneği geliştirilir.

AFACAN DEDEKTİFLER

1. DENİZ FENERİNDE
2. AĞAÇ EVDE
3. OKULDA
4. FUTBOL KULÜBÜNDE
5. AT ÇİFTLİĞİNDE
6. HAYALET ADASINDA
7. MİDİLLİ KULÜBÜNDE
8. HAYVANAT BAHÇESİNDE
9. HARABE KALEDE
10. TATİL KAMPINDA

www.secliyayinlari.com

€5,00

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

Afacan Dedektifler
DENİZ FENERİNDE

Yazan: Simone Veenstra - Ulrike Rogler

Çeviren: Işık Çakır

Resimleyen: Jakob Möhring

erdem
çocuk

ISBN 978-975-501-663-4

Lesefix Ratekrimis - Tatort Tierpark
© 2006 Gondrom Verlag GmbH
Kapak illüstrasyon: Gisela Dürr
İç illüstrasyon: Jakob Möhring

Afacan Dedektifler Deniz Fenerinde
© 2007 Gondrom Verlag GmbH
© 2012 Gondrom Verlag GmbH
© 2007, Çeviren: Işık Çakır
© 2012 Erdem Yayınları

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Baskı: Bakanlar Medya Rek. Yayınevi A.Ş.
Kısıklı Mah. Ferah Cad. Darıcılar Sok. No: 1 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 316 11 56
Matbaa Sertifika Numarası: 12265

I. Baskı: İstanbul, 2007 (3000 adet)
II. Baskı: İstanbul, 2010 (3000 adet)
III. Baskı: İstanbul, 2013 (3000 adet)

erdem
çocuk

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46 34490 Başakşehir/İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

İÇİNDEKİLER

1. OLAY: BAYAT BALIK	5
2. OLAY: FENERDE YANGIN.....	17
3. OLAY: KİKİ NEREDE?.....	29
4. OLAY: TEK BACAKLI KORSAN	41
5. OLAY: ŞAŞIRTMACA	52
6. OLAY: KUŞLAR NEREYE GİTTİ?	65
7. OLAY: OYUN ORTAYA ÇIKTI.....	77

1. DAY FOUR (SAT) - 1971
2. DAY FIVE (SUN) - 1971
3. DAY SIX (MON) - 1971
4. DAY SEVEN (TUE) - 1971
5. DAY EIGHT (WED) - 1971
6. DAY NINE (THUR) - 1971
7. DAY TEN (FRI) - 1971
8. DAY ELEVEN (SAT) - 1971
9. DAY TWELVE (SUN) - 1971
10. DAY THIRTEEN (MON) - 1971
11. DAY FOURTEEN (TUE) - 1971
12. DAY FIFTEEN (WED) - 1971
13. DAY SIXTEEN (THUR) - 1971
14. DAY SEVENTEEN (FRI) - 1971
15. DAY EIGHTEEN (SAT) - 1971
16. DAY NINETEEN (SUN) - 1971
17. DAY TWENTY (MON) - 1971
18. DAY TWENTYONE (TUE) - 1971
19. DAY TWENTYTWO (WED) - 1971
20. DAY TWENTYTHREE (THUR) - 1971
21. DAY TWENTYFOUR (FRI) - 1971
22. DAY TWENTYFIVE (SAT) - 1971
23. DAY TWENTYSIX (SUN) - 1971
24. DAY TWENTYSEVEN (MON) - 1971
25. DAY TWENTYEIGHT (TUE) - 1971
26. DAY TWENTYNINE (WED) - 1971
27. DAY THIRTY (THUR) - 1971
28. DAY THIRTYONE (FRI) - 1971
29. DAY THIRTYTWO (SAT) - 1971
30. DAY THIRTYTHREE (SUN) - 1971
31. DAY THIRTYFOUR (MON) - 1971
32. DAY THIRTYFIVE (TUE) - 1971
33. DAY THIRTYSIX (WED) - 1971
34. DAY THIRTYSEVEN (THUR) - 1971
35. DAY THIRTYEIGHT (FRI) - 1971
36. DAY THIRTYNINE (SAT) - 1971
37. DAY FORTY (SUN) - 1971
38. DAY FORTYONE (MON) - 1971
39. DAY FORTYTWO (TUE) - 1971
40. DAY FORTYTHREE (WED) - 1971
41. DAY FORTYFOUR (THUR) - 1971
42. DAY FORTYFIVE (FRI) - 1971
43. DAY FORTYSIX (SAT) - 1971
44. DAY FORTYSEVEN (SUN) - 1971
45. DAY FORTYEIGHT (MON) - 1971
46. DAY FORTYNINE (TUE) - 1971
47. DAY FIFTY (WED) - 1971
48. DAY FIFTYONE (THUR) - 1971
49. DAY FIFTYTWO (FRI) - 1971
50. DAY FIFTYTHREE (SAT) - 1971
51. DAY FIFTYFOUR (SUN) - 1971
52. DAY FIFTYFIVE (MON) - 1971
53. DAY FIFTYSIX (TUE) - 1971
54. DAY FIFTYSEVEN (WED) - 1971
55. DAY FIFTYEIGHT (THUR) - 1971
56. DAY FIFTYNINE (FRI) - 1971
57. DAY SIXTY (SAT) - 1971
58. DAY SIXTYONE (SUN) - 1971
59. DAY SIXTYTWO (MON) - 1971
60. DAY SIXTYTHREE (TUE) - 1971
61. DAY SIXTYFOUR (WED) - 1971
62. DAY SIXTYFIVE (THUR) - 1971
63. DAY SIXTYSIX (FRI) - 1971
64. DAY SIXTYSEVEN (SAT) - 1971
65. DAY SIXTYEIGHT (SUN) - 1971
66. DAY SIXTYNINE (MON) - 1971
67. DAY SEVENTY (TUE) - 1971
68. DAY SEVENTYONE (WED) - 1971
69. DAY SEVENTYTWO (THUR) - 1971
70. DAY SEVENTYTHREE (FRI) - 1971
71. DAY SEVENTYFOUR (SAT) - 1971
72. DAY SEVENTYFIVE (SUN) - 1971
73. DAY SEVENTYSIX (MON) - 1971
74. DAY SEVENTYSEVEN (TUE) - 1971
75. DAY SEVENTYEIGHT (WED) - 1971
76. DAY SEVENTYNINE (THUR) - 1971
77. DAY EIGHTY (FRI) - 1971
78. DAY EIGHTYONE (SAT) - 1971
79. DAY EIGHTYTWO (SUN) - 1971
80. DAY EIGHTYTHREE (MON) - 1971
81. DAY EIGHTYFOUR (TUE) - 1971
82. DAY EIGHTYFIVE (WED) - 1971
83. DAY EIGHTYSIX (THUR) - 1971
84. DAY EIGHTYSEVEN (FRI) - 1971
85. DAY EIGHTYEIGHT (SAT) - 1971
86. DAY EIGHTYNINE (SUN) - 1971
87. DAY NINETY (MON) - 1971
88. DAY NINETYONE (TUE) - 1971
89. DAY NINETYTWO (WED) - 1971
90. DAY NINETYTHREE (THUR) - 1971
91. DAY NINETYFOUR (FRI) - 1971
92. DAY NINETYFIVE (SAT) - 1971
93. DAY NINETYSIX (SUN) - 1971
94. DAY NINETYSEVEN (MON) - 1971
95. DAY NINETYEIGHT (TUE) - 1971
96. DAY NINETYNINE (WED) - 1971
97. DAY ONE HUNDRED (THUR) - 1971
98. DAY ONE HUNDRED ONE (FRI) - 1971
99. DAY ONE HUNDRED TWO (SAT) - 1971
100. DAY ONE HUNDRED THREE (SUN) - 1971

1. OLAY

BAYAT BALIK

- Merhaba Erik! Ne yapıyorsun orada, diye seslendi Ferris.

İki çocuk, birkaç gün önce deniz kenarında tanışmışlardı. Erik burada ailesiyle tatildaydı. Ferris ise bu küçük kasabanın yerlisiydi. Erik, dedektifliğe meraklıydı ve Ferris'e dedektiflik mesleği ile ilgili birkaç püf noktası göstereceğine söz vermişti.

Erik yeni arkadaşına püf noktalarını anlatmaya çalışıyordu:

- Birinci dedektif kuralı. Her zaman uyanık olmak. Burada şüpheli bir şeylere rastladın mı?

Ferris etrafına bakındı. Erik başını iki yana salladı ve arkadaşına notlarını gösterdi.

- Salı saat 12.10. Her yer sakin.
- Bütün gün tembel tembel oturup hiçbir şey yapmamak... Çocuk olmak varmış!

Bu sözleri söyleyen, önünde dolu bir mektup arabası, acele adımlarla yanlarından geçen postacıydı. Fenere çıkan ve تنها yolda ilerleyen postacının arkasından bakan Erik:

- Bu da ne demek oluyor, diye sordu.

Ferris:

- Boş ver aldırma. Bu bizim Yanık Balık. Her zaman moralsizdir. Ablam, kendisini çok iyi bir aşçı zannettiğini ama hava nasıl olursa olsun mektup dağıtmak zorunda olmasının onun moralini bozduğunu söylüyor.

Erik:

- Peki, neden aşçı olmuyor? Burada iki restoran var, dedi.

Ferris:

- Takma adından anlamadın mı? Her şeyi yakar, diye cevap verdi.

Erik:

- Onu anlayabiliyorum. Postacı olmak çok yorucu olmalı. Ne kadar çok yürüyorlar. Ben böyle bir işte çalışsam ayaklarım çok ağrırdı herhâlde.

Ferris itiraz etti.

- Saçma, çok iyi spor ayakkabıları var.

Erik birdenbire not defterini eline aldı.

Ferris meraklanmıştı.

- Yanık Balık ile ilgili not mu tutuyorsun?

Erik:

- Hayır, dünden beri şu zengin adamı takip ediyorum.

Erik, Porsche marka arabasıyla fener yolundan aşağı inen adamı gösteriyordu. Adam arabasını park edip indi ve hemen bir su birikintisine bastı. Okkalı küfürler sa-

vurduğu duyulabiliyordu çünkü pahalı deri ayakkabıları kirlenmişti.

Ferris:

- Kendi kabahati. Bu kirlenen ikinci deri ayakkabısı. Dün ıslak bir çayırdan geçti. Burada bir restoran açmak istiyor, dedi.

Erik inanamıyordu.

- Bir tane daha mı? Kaç tane restoran açılacak burada, diye sordu.

Ferris:

- İnsanlar bunu ona da sordu. Fakat bu onu pek ilgilendirmiyor anlaşılır. “Bazı restoranlar açılır, diğerleri kapanır. İyi olan ayakta kalır.” diyor.

Erik mutlu bir ifadeyle notlar alıyordu.

- Şüpheli...

Sonra not defterini kapatıp ayağa fırladı.

- Hadi gel, bugün sana birkaç dedektif numarası öğretecektim.

Fenere doğru yol alırken Ferris’e anlatmaya başladı:

- İlk önce, bir şey yazmadığı hâlde nasıl not okunur onu öğreteceğim, dedi.

Fener birkaç sene önce restorana dönüştürülmüştü. Erik, hemen hemen her akşam ailesiyle oraya yemek yemeğe gidiyordu. Manzara harikaydı. Ama limandaki eski gemide yer alan restoran da birinci sınıftı. İki restoran sahibinin birbirini çekemediğini herkes biliyordu.

Fenerdeki restoranın sahibi Valta Vetbilek'e kalsa, Friz Farman'ın yüzen lokantasının halatlarını çoktan kesmişti. Aynı şekilde Farman'ın, Vetbilek ile ilgili temennileri de pek hoş değildi.

Erik, dün fenerdeki tezgâhın üzerinde bir defterin durduğunu ve çalışanların sürekli üzerine notlar yazdıklarını görmüştü. Bu, yapmayı düşündüğü şey için idealdi. Kapıda "kapalı" yazıyordu ama kilitli değildi. Erik defteri alıp Ferris'e uzattı.

- Okuyabiliyor musun, diye sordu.

Ferris deftere baktı. En üstte boş bir kâğıt vardı.

- Burada bir şey yazmıyor, dedi.

Erik:

- Henüz bir şey yazmıyor. Çantasından bir kurşun

kalem çıkarttı ve bütün kâğıdı dolduracak şekilde karalamaya başladı.

Sonra defteri Ferris'e uzatarak,

- Ya şimdi, diye sordu.

Ferris şaşırmişti.

- Evet, şimdi bir şey yazıyor. Salı 11.30. Yarın sabah gelmiyorum. Gelen balıkları soğuk odaya koy. Kapı kapalı değil, diye okumaya başladı.

Sonra ara verip Erik'e sordu:

- Ama bu ne demek?

- Önemli değil, mühim olan istediğimi gerçekleştirebilmektir. Birisi bir deftere bir şey yazmak istediğinde o kadar bastırır ki yazılanlar arka sayfaya da çıkar. Kurşun kalem, kalemin çizdiği yerleri karalamaz. Böylelikle daha önce kâğıtta ne yazılı olduğu okunabilir hâle gelir. Şimdi koparılan son sayfada neler yazdığını görebiliyoruz, diye anlattı Erik.

Ferris bu dedektiflik gösterisinden çok etkilenmişti. Erik de kendini olaya iyice kaptırmıştı.

- Bugün öğleden sonra eski kayıkhaneye kapısına bakalım, dedi.

Orada ikinci numara vardı. İki dedektif dün eski kayıkhaneye kapısına bir saç teli yapıştırmışlardı.

- Birisi gelip kapıyı açarsa saç teli ikiye bölünecek. Bunu o kişi anlayamayacak tabii. Fakat biz göreceğiz. Burada hırsızlık olmaz ama alıştırma yapmak için iyi.

Ferris heyecanla bağırarak,

- Birisi kayıkhaneye girmiş. Çabuk, bak saç teli gerçekten kopmuş, dedi.

Erik kayıkhaneye yolu üzerinde rastladığı ayak izlerini

belirginleştiriyordu. Bu rutin bir iştir. İşi bırakıp Ferris'e d6ndü.

- Gerçekten!

Erik, bilirkişi gibi kapının ¼zerinden bakmak i¼in eğildi. Ferris kapıyı açtı.

- Gel, i¼eriye bakalım, dedi.

Kocaman, hemen hemen boş bir salona girdiler. Duvarlarda, daha 6nce kayıkların asılı durduğu b¼y¼k kancalar vardı. Onun dışında sadece boş şişeler, biraz ¼6p ve eski bir buzdolabı vardı. Erik, buzdolabını açtı ve eliyle burnunu kapatarak,

- Öööğh bu ne koku! Bayat balık gibi kokuyor, dedi.

Ferris de burnunu tıkadı ve buzdolabının içindekilere dikkatlice baktı. Sonra geri dönüp rapor hazırladı.

- Yarısı dolu bayat yumurta ve kokuya bakılırsa mutlaka bir de balık olmalı, dedi

Kayıkhanede başka bir şey görünmüyordu.

Ertesi gün iki arkadaş ancak öğleden sonra buluşabildiler. Erik ve ailesi gün boyunca eski bir değirmende gezinmişlerdi.

Ferris, onu görünce daha uzaktan bağırmaya başladı:

- Gerçek bir olay var.

Erik:

- Ne gibi?

Ferris, gün boyunca olanları heyecanla anlatmaya başladı:

- Düşünebiliyor musun, bugün öğleden önce Bay Vetbilek öğle yemeğini hazırlayacaktı ki gelen mallar içinde bir sürü bayat balık buldu. Önce satıcının suçu zannetti ama eşi sabah balıkların taptaze olduğuna yemin

etmişti. Satıcı soğuk deponun açık olduğunu bilmediği için ona kapıyı açmak zorunda kalmıştı. O ara malları gördü. Bay Vetbilek, bu işin arkasında Bay Farman'ın olduğundan emindi. Hemen polise koştu. Bay Farman da oradaydı. Birisi, gelen teslimatta, taze yumurtaların içine bir sürü bayat yumurta yerleştirmişti. Bunu çırağın yere bir yumurta düşürmesiyle anlayabilmişti. Yumurta çok kötü kokmuştu. Bay Farman tabii ki Bay Vetbilek'ten şüphelenmişti.

Erik not alırken,

- Enteresan. Polis ne dedi, diye sordu.

Ferris bu işin uzmanı gibi,

- Onlar karanlıkta el yordamıyla dolaşiyor. Ama benim bir fikrim var, dedi.

Erik başını salladı ve notlarına baktı.

- Tabii ki. Kayıkhanedeki buzdolabı. Dün saat 11.30'da biri balıkçıya bir mesaj bıraktı ama not balıkçının eline geçmedi. Notu bir başkası aldı. Bu kişi soğuk hava deposunun kilitli olmadığını biliyordu. Porsche'ü olan zengin adam bu sıralarda yukarıda, fenerdeydi. Ama yapan o değildi. Sen ne düşünüyorsun?

Ferris muzur bir gülümsemeyle,

- Hayır, o değildi, dedi.

Erik onu överek,

- Sen iyi bir dedektifsin, dedi.

SORU: Sen de iyi bir dedektif misin?

2. OLAY

FENERDE YANGIN

- Çok şey mi vadetmişim?

Zanna başını iki yana salladı. Burası gerçekten çok güzeldi. Aklına bile gelmezdi. Gerçi annesi, gece kalacakları fenere hayranlığını anlatıp durmuştu ama Zanna hep şüpheli davranmıştı. Zanna, İngiltere'deki bu tatilden, her şeyde bir güzellik bulan, hatta yağmurlu havayı bile romantik bulan annesi kadar hoşlanmıyordu.

- Hey, yine nostalji yapıyor.

Zanna'nın babası muzipçe gülüyordu. Eşinin hatıralara daldığını fark etmişti. Zanna'nın annesi İngiltere'de doğmuştu. Buna rağmen Zanna buraya çok sık gelmemişti. Hâlbuki İngilizceyi su gibi konuşuyordu.

Zanna'nın annesi:

- Fener kulesi eskiden harabeydi, diyerek onu hayallerinden kopardı.

Aileyi gezdiren Bayan Kuk anlatmaya başladı:

- Bu fener kulesini satın aldığımızda insanlar çılgın

olduğumuzu düşündüler. Onu yeniden derleyip toparlamak çok zahmetli bir işti. Ama değdi doğrusu, dedi.

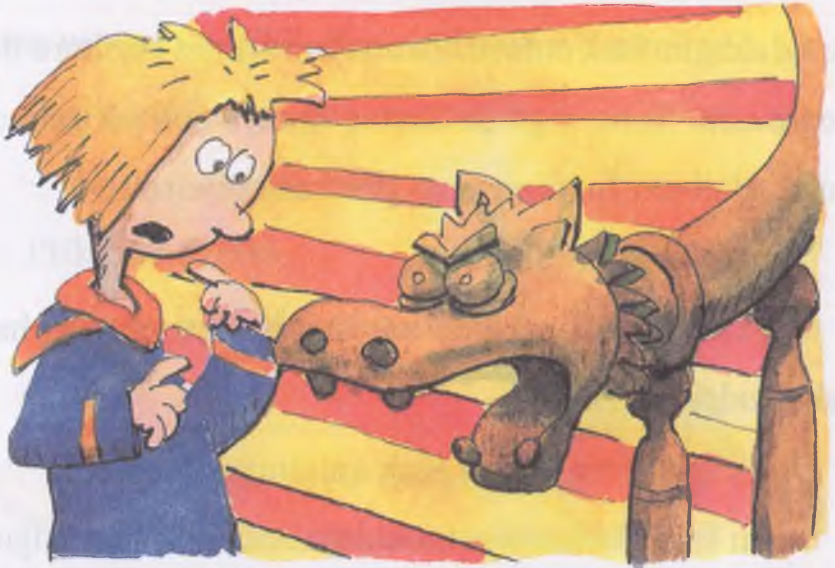
Bu doğruydı. Zanna hayret içindeydi. Girişteki kordorda, duvarlara, boydan boya gemi ve deniz canavarı resimleri yapılmıştı. Salonun ortasında yukarı çıkan bir merdiven vardı.

Zanna merdiven korkuluğunu daha yakından ince-liyordu.

- Ejderha kafası, diye bağırdı.

Bayan Kuk gülümsedi.

- Bir deniz yılanının kafası. Trabzan eski bir yelken-

liden kalma. Yatak odasındaki kamara pencereleri de aynı şekilde yelkenliden. Hoşuna gidecek.

Hem de nasıl hoşuna gitmişti. Zanna'nın odasının tavanı kamışlarla kaplıydı.

Bayan Kuk:

- Çatı sazlıklardan alınan kamışlarla kaplı. Eskiden buradaki bütün evlerin çatısı bu şekildeydi. Maalesef bize çok pahalıya patlıyor. Yanıcı bir madde olduğu için sigorta primleri çok yüksek.

Zanna'nın babası sohbeta katılmıştı:

- Bu probleme aşınayım. Bir çiftlik satın aldık fakat eski samanlık yüzünden ayrıca bir sigorta yapmak gerekti, diye anlattı.

Yine aynı hikâye, diye düşündü Zanna. Babası o kadar sık anlatıyordu ki hem de sonunda hep aynı fikrayla. Zanna feneri keşfe çıkmayı tercih etmişti. Odasının yanındaki salona girip gizlice kapıyı kapattı. Fakat hâlâ konuşulanları çok net duyabiliyordu.

Zanna'nın babası anlatmaya devam ediyordu:

- Aslında samanlığa ihtiyacımız yok. Onu yakıp sigortayı cebe de indirebiliriz.

Zanna gözlerini devirdi. Yine bunun geleceğini biliyordu zaten. Ama Bayan Kuk, espriyi komik bulmuştu anlaşılan,

- Düşünmeye değer, dedi.

Zanna konuşmaları neden bu kadar net duyabildiğini merak ediyordu. Nedenini hemen buldu. Duvar tavanla tam birleşmiyordu. Çatıyla arada birkaç santimetre hava boşluğu vardı. Anlaşılan Zanna'nın odasıyla, diğer odayı birleştiren duvar daha sonra yapılmıştı. Burası bir toplantı odası gibi bir yer olmalıydı. Rahat sedirler, şömine, sallanan koltuklar ve ayakları bir gemiden kalma bir bar taburesi vardı. Taburenin ayakları tahtadan yapılmış deniz yılanları şeklindeydi. Buna yakından bakmalıydı.

- Nasıl, hoşuna gitti mi?

Birden barın arkasından bir oğlan çocuğu belirmişti. Zanna irkildi. Çocuğun yüzü, şimdiye kadar görmediği bir gülümsemeye aydınlanmıştı.

- Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Benim adım Tom.

- Benim adım Zanna. Ne yapıyorsun orada?

Tom, Zanna'ya baktı.

- Sana güvenebilir miyim?

Zanna başını salladı.

- Biliyor musun, fener daha önce büyükbabama aitti. Öldüğünde Kuklar harabeyi satın aldılar. İçindeki her şey ile birlikte tabii. Bu sandık dâhil.

Zanna çocuğun elinde tuttuğu ve ona uzattığı sandığı şimdi görmüştü.

Tom:

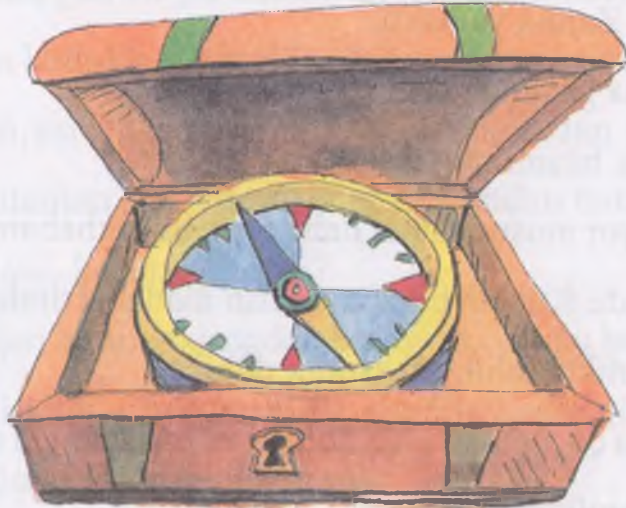
- Bunun içinde büyükbabamın eski pusulası var. Çok değerli değil ama benim için manevi değeri var. Bana hediye etmişti. Ama Bay Kuk bana vermek istemiyor, diye açıklamaya başladı.

Tam bu sırada kapı açıldı ve ağzında pipo olan bir adam içeri girdi.

- Tam da şeytandan konuşurken... Bay Kuk!

Tom tıslayarak konuşmuştu. Ardından yıldırım hızıyla kapıdan çıktı. Bir yandan da,

- Yine geleceğim ve bana ait olanı alacağım, dedi.

- Şu haylaz çocuk, diye gürlledi Bay Kuk.

Zanna'nın suçlayan bakışlarını görünce bıyık altından güldü.

- Sen de sandığı ona vermem gerektiğini düşünüyorsun herhâlde, değil mi?

Zanna başını salladı.

- Evet, ben de öyle düşünüyorum. Ama o çocuk her istediği şeyi alamayacağını, izin istemesi gerektiğini öğrenmeli, diye açıkladı Bay Kuk.

Bay Kuk, Zanna'nın zannettiği kadar da kötü biri değil gibi görünüyordu.

Akşam hepsi toplantı salonunda oturduklarında onun çok iyi bir masalcı olduğunu da görmüştü. Zanna dinlemeye doyamıyordu. Şöminenin yanındaki, gıcırdayarak sallanan koltukta oturup piposunu içen Bay Kuk, her seferinde daha da inanılmaz heyecanlı hikâyeler anlatıyordu. Fakat piposundan bir nefes çekmeyi unuttuğu için pipo söniyordu. O zaman, hikâyenin en heyecanlı yerinde, korkunç bir gürültüyle gıcırdayan kapıyı açıp

ateşe tuttuğu çubukla piposunu tekrar yakıyordu. Bu yeteri kadar uzun sürmüyormuş gibi bir de ateşe odun atıyordu. Daha sonra, Bayan Kuk, yere kıvılcım düşmesi için şöminenin kapağını kapatması konusunda ikaz edinceye kadar, dalgın dalgın ateşi izliyordu.

Bayan Kuk:

- Bunu sürekli unutuyorsun, diye kızılıyordu.

Bu aralar Zanna'yı sabırsızlandırıyordu. Çünkü o bir an önce hikâyenin nasıl bittiğini öğrenmek istiyordu.

Maalesef Zanna yatmaya çok erken gönderiliyordu. Ama yine de bir tesellisi vardı. Duvarla tavan arasındaki aralıktan onları dinlemeye devam ediyordu. Bir süre sonra gözleri kapanıyordu ve rüyasında deniz yılanları ve fırtınalar görüyordu.

Zanna, gece yarısı korkuyla yataktan fırladı. Önce nerede olduğunu bilemedi. Ondan sonra oda birden aydınlandı. Şimşek çakmıştı. Neyse ki fırtınadan korkmuyordu. Uzaklarda gök gürlüyordu. Onun dışında her şey sakindi. Herhâlde herkes yataklarındaydı. Yoksa?

Yan taraftan bir gürültü geliyordu. Evet, evet Zanna çok net duymuştu. Düzenli bir gacırtı ve esrarengiz bir gıcırdama duymuştu. Bunu hatırlıyordu. Şimdi de Bay Kuk'un sesi duyuluyordu:

- İnanmıyorum! Bekle haylaz çocuk. Seni elime geçiririm ben!

Bir kapı açıldı ve birisi merdivenlerden aşağı doğru fırladı. Sonra birisi daha ve sessizlik... Yan taraftan bir gürültü duyuldu. Zanna yatağında doğruldu. Neler oluyordu? Yan odada biri daha mı vardı?

Artık bir şey duyulmuyordu. Zanna yastığa gömüldü. Tam uykuya dalacaktı ki garip bir koku duydu. Sanki şömine gibi fakat biraz daha keskin...

Zanna bağırarak yataktan fırladı.

- Yangın!

Gerçekten de aralıktan odaya duman giriyordu. Zanna merdivenlerden aşağı koşarken bağırabildiği kadar bağıriyordu. Neyse ki herkes uyanmıştı. Kısa bir süre sonra hepsi titreyerek dışarıda durup fenerin alev alev

yanan çatısını seyrediyordu. İtfaiye yangını söndürmek için elinden geleni yaptı.

Bay Kuk sürekli,

- Yıldırım düşmüş olmalı, diyordu.

- Yıldırım mı?

Yanlarına gelen bir itfaiyeci başını sallıyordu.

- Gördüğümüz kadarıyla alev içerden geliyordu, dedi.

Zanna'nın babası heyecanla bağırarak,

- Nasıl yaparlar bunu. Hepimiz ölebilirdik! Sigorta olayı bir şakaydı!

Bay Kuk:

- Efendim? Kendi evimi mi yaktığımı ima etmek istiyorsunuz? Tom'u bulsanız daha iyi olur, diye bağırdı. Biraz önce evin içindeydi. Belki benden intikam almak istemiştir.

Zanna:

- Tartışmayı bırakın. Gerçekte ne olduğunu biliyorum, diye bağırdı.

SORU: Sen de biliyor musun?

3. OLAY

KİKİ NEREDE?

- Yaz tatili!

Noa okul çantasını köşeye atıp Mark'ın yatağına zıpladı ve mavi yunus desenli yastığını havaya fırlattı. Mark, arkadaşına gülüp yastığı havada kaptı. Bu onun en sevdiği yastıktı.

Noa, büyük bir hayranlıkla konuşmaya başladı.

- Beraber lego yapabiliriz. Sen o işte de çok iyisin. Ayrıca futbol çalışmalıyız!

Mark iç çekti. Noa, komşu köyün takımını yenmeyi

aklına koymuştu. Fakat Mark'ın aklında çok farklı şeyler vardı.

- En iyisi yarın çalışmaya başlayalım. Top sahası boş.

Ben baktım.

Noa konuşmaya devam ediyordu. Ama Mark başını iki yana sallayarak,

- Yarın olmaz. Yarın müzedeki ilk günüm, dedi.

Noa yüzünü ekşitti hemen,

- Boş günlerini neden balıklarla mahvetmek istersin hiç bilmiyorum, dedi.

Mark:

- Bu çok zevkli. Beni ziyarete gel göstereyim sana.

Mark köyün sonundaki fenerin içinde yer alan müzeyi her şeyden çok seviyordu. Bu sadece, orada en sevdiği hayvan olan yunuslar ile ilgili filmler gösterildiği için değildi. Orada, kuzey denizinde hiç görülmeyen bir sü-rü balık çeşitlerinin olduğu bir akvaryum bulunuyordu. Mesela tatlısu balıkları ve sıcak ülkelerden gelen balık çeşitleri.

Mark, denizdeki hayatı çok iyi tanıdığı için müze müdürü Koni ona yaz tatilinde iş teklif etmişti. Bir asistana ihtiyacı vardı. Yakınlardaki biraz daha büyük bir şehirden buraya staj yapmaya üç öğrenci gelecekti. Mark, bu şehir çocuklarının, denizden hatta deniz hayvanlarından hiç anlamadıklarından emindi. Memelilerle memeli olmayanları bile ayırt edemezlerdi belki de.

- Neyse, bir ara uğrarım. Ama sadece bana antrenmanlarımızı aksatmamaya söz verirsən. Yoksa bozulum.

Noa lütfetmişti. Ertesi gün, Mark fenerin önüne geldiğinde yanında bir araba durdu.

Arabanın sürücüsü:

- İyi eğlenceler içinuze, diyerek tekrar yola koyuldu.

Bir kız ve iki oğlan kaybolmuş gibi etraflarına bakıyorlardı.

İçlerinden biri:

- Ne eğlencesi, diye mırıldandı can sıkıntısıyla.

Kız:

- Bütün hayvanlar harika, diye itiraz etti.

- Örümcekler ve iğrenç solucanlar da mı?

Kız oğlana dil çıkarttı. Diğer oğlan da:

- Benim kavanoz içinde küçük bir balığım var, diye anlattı.

Kız ona öfkeyle baktı. Denizi göstererek,

- Çok hainsin. Onları öylece hapsetmek. En iyisi yarın onları getir, serbest bırakalım, dedi.

Mark kendi kendine başını salladı. Bu tip balıkların belki gölde yaşayabileceklerini ama tuzlu suda yaşaya-

mayacaklarını söylemeye fırsat kalmadan müze müdürü Koni kapıyı açtı.

- Hoş geldiniz, dedi ve dört çocuğu birbiriyle tanıştırdı.

- Bu üç arkadaş Ella, Tom ve Matti. Bu da benim asistanım Mark.

Mark, sarı saçlarının altında kızarmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra üç çocuğun o kadar da bilgisiz olmadığını anlamıştı. Matti küçük balıklar hakkında çok şey biliyordu ve akvaryumu çok iyi tanıyordu. Tom balıkları can sıkıcı buluyor ama hiç olmazsa yardımcı oluyordu. Özellikle de Ella rica ettiği zaman. Ella çok aktifti. Bugüne kadar balıklarla ilgisi yoktu ama hayvanları koruma faaliyetlerini organize ediyordu.

- Sonuçta konuşamıyorlar. Bu yüzden yapıyorum bunu, dedi Ella.

Sonra akvaryumda etrafına bakındı ve,

- Bunlar da pek mutlu değiller herhâlde. Geceleri rüyalarında denizde yüzdüklerini görüyorlardır, dedi.

55 Sonra arkasını dönüp en çok sevdiği balığı ziyarete gitti. Tropik akarsulardan gelen küçük bir gökkuşağı balığı. Ve balığın adını “Kiki” koydu.

Mark, teknikten ve balıklardan anlamamasına rağmen aslında Ella’dan hoşlanmıştı. Hatta ona kendi yaptığı, pompası ve bütün aksesuarları dâhil, bir akvaryumu bile anlatmıştı.

İlk günler bu şekilde yıldırım hızıyla geçti. Mark, sabahları, balıkların iyi olduğundan emin olmak için bir kontrol turu atıyordu. Son olarak da Kiki ve ailesine bakıyordu. Onun dışında da çok işi vardı; balıkları beslemek, pompaları tamir etmek, kartpostal stantlarını

ve hatıra eşya stantlarını doldurmak. Arada bir küçük gruplara da rehberlik yapıyordu. Onlara, daha sonra denizlerin sakini olan balinaların, aslında memeli hayvan olduklarını anlatıyordu. Denizatının erkeklerinin yumurtaları etrafta taşıdıkları ve en son olarak Çin'de süs balığı yetiştirildiği gibi bilgiler veriyordu. Her turun sonunda Mark, ziyaretçileri gökkuşağı balıkları sürüsünün yanına götürüyordu. Bugün de öyle oldu. Bugün daha da fazla özen gösteriyordu çünkü yanlarında Noa da vardı. Büyük bir ihtimalle Mark'ın futbol antrenmanlarına çok az ilgi gösterdiği için şikâyet etmeye gelmişti. Fakat Mark, Noa'ya buranın ne kadar harika bir yer olduğunu ispatlamaya çalışıyordu. Aslında arkadaşı, elinde temizlik kovanı ile dolaşan Ella'ya gösterdiği ilginin yarısını balıklara göstermemişti. Ella, Noa'nın bakışları karşısında kıpkırmızı kesilip Tom ile çarpışmıştı. O da hemen şikâyete başlamıştı.

- Hey kör balık! Beni ıslatma!

Pantolonundaki yeşil lekeyi çıkarabilmek için cam

beziyle silip dururken akvaryumdaki balıklara öfkeli bir bakış fırlattı.

- İğrenç yosun yiyiciler, diye soludu.

- Tam da randevum varken başıma bu geldi, dedi.

Daha sonra tuvalete doğru gitti. Hiç olmazsa Matti vardı.

- Bu tür gökkuşağı balıkları tropik akarsularda yaşar.

Mark bunları anlatırken gözleri Kiki'yi arıyordu.

- Çok da iyi atlarlar. O nedenle akvaryumun üzerinde kapak vardır.

Tam o sırada Mark, akvaryumun üzerindeki kapa-

ğın olmadığını fark etti. Kapak, akvaryumun yanında duruyordu.

Mark, korkuyu bütün bedeninde hissetmişti.

- Hayır, olamaz. Herkes geri çekilsin, diye bağırdı.

Heyecan içinde yerde küçük balığı arıyordu. Fakat yerde sadece bir kepçe vardı. Noa:

- Ne yapıyorsun orada, diye sordu.

Mark:

- Kiki'yi arıyorum. Ella'nın en sevdiği balık. Suyun içinde yok. Belki dışarı atlamıştır.

Gruptaki herkes yere eğilmiş aramaya başlamıştı. Birkaç çocuk, sanki duyabiliyormuş gibi balığa seslenmeye başladılar:

- Kiki, neredesin?

- Hey, Kiki ortaya çık.

Matti, bu arada kapağı yukarı kaldırıyordu. Tom'u yardıma çağırırdı. Ona önce akvaryumun nasıl yapıldığını anlatmak zorunda kalmıştı. Az daha parmağını kısıtıyordu.

Noa:

- Burada balık falan yok, diyerek ayağa kalktı.

Çok üzüntülü bir hâli vardı. Futbol antrenmanını unutmuştu bile,

- Ne olmuş olabilir ki? Birisi çalmamıştır herhâlde, dedi.

Mark da düşünceli düşünceli önce kepçeye, sonra da yeşil lekenin hâlâ görülebildiği Tom'un pantolon paçasına baktı.

Mark sonunda başını salladı ve,

- Çalınmadı ama ne olduğunu biliyorum şimdi.

Kusura bakmayın Kiki'yi kurtarmam lazım. İnşallah geç kalmamışımdır, dedi.

Hemen arka kapıdan koşarak çıktı. Müzedeki ziyaretçiler arkasından bakakaldı.

Çocuklardan biri korkuyla,

- Ne demek istedi, diye sordu.

Noa, Tom ve Matti birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler.

Tom:

- Hiçbir fikrim yok. Birazdan gelir herhâlde, dedi.

Hepsi heyecan içinde oldukları yerde Mark'ı beklemeye başladılar.

SORU: Ne olduğunu biliyor musun?

4. OLAY

TEK BACAKLI KORSAN

Teo öfkeyle bağıırıyordu:

- Eğer uslu durmazsan seni tek bacaklı korsana veriririm!

Fakat bu söz Doro'yu hiç korkutmuyordu. Bu teyzesinde geçirdiği altıncı ilkbahar tatiliydi ve tek bacaklı korsan ile ilgili efsaneyi artık ezbere biliyordu.

Yüzyıldan fazla bir süre önce burada tek bacağı olan bir korsan yaşamıştı. Sol bacağı tahtadan yapılmıştı. Zengin ticaret gemilerini şaşkırtmak için adamlarıyla birlikte sahilde ateş yakardı. Gemiler, karanlığın içinden yükselen iki ışıktan hangisinin fenere ait olduğunu ayırt edemedikleri için, sık sık çok tehlikeli olan bu kayalıklara doğru yöneliyorlardı. Orada onları korsanlar bekliyordu. Korku içindeki denizciler ne olduğunu anlamadan saldırıya uğruyor, gemideki bütün yük, bütün servetleri çalıınıyordu.

Doro, denizcilere acımıyordu. Çünkü hayatta hiçbir

zaman kandırılmazdı. Fenerin ışığı ile kamp ateşi arasındaki farkı kesin anlardı. Fakat herkes onun gibi çok iyi bir izleyici olamazdı. Bu yüzden tek bacak masalına da tam inanmıyordu. Büyük ihtimal denizci uydurmasıydı. Aynı şekilde, tek bacaklının 21 Mart'ta, denizcilerin en önemli koruyucu hayaletlerinden, Viktor'un korumasındaki gemilerden birini alabora ettiği masalı gibi. Viktor o kadar öfkelenmişti ki tek bacaklıyı hayalete çevirmişti. Her sene bu zamanlar köyde ortaya çıkıyordu. Denizden

çıkıp kaygan kumlardan tahta bacağı ile yukarı, fenere doğru topallayıp 91 tane kule basamağını tırmandıktan sonra kendi eliyle ateşi yakması gerekiyordu. O gün, gündüz ile gecenin aynı uzunlukta olduğu bir gündü ve köyde bayram gibi kutlanıyordu. Her sene, köydeki tiyatro grubundan gizlice seçilen birisi, korsanı oynar ve inlemeler, gürültü ve patırtılar arasında topallayarak caddelerden geçirdi.

Teo, bu sene canlandırma seçmelerine katılamayacağı için üzgündü. Spor yaparken sol ayak bileğini sakatlamıştı. Teo:

- Hâlbuki tam da doğru bacağımla topallıyorum. Kandırmaca için bu tahtayı da dizime bağlamak zorunda kalmazdım, diye şikâyet ediyordu.

Doro, aslında Teo'nun bu işi yapamayacağı için çok memnun olduğunu iyi biliyordu. Çünkü Teo, bu gece gerçek korsanın fenere doğru yol alacağına inanıyordu. Doro, bu sene bu hayalet işini temelinden çözmeye kararlıydı.

Doro toplantı odasına geldiğinde onu Karen karşıladı.

- Tam zamanında geldin. Bu sene korsanı oynayacak kişiyi seçmek ister misin, diye sordu.

Doro tabii ki istiyordu. Masanın üzerinde, içinde isim yazan üç küçük kâğıt vardı. Karen sinirli bir şekilde saçlarını kulağının arkasına yerleştirip duruyordu. Kırmızı saçları karmakarışıkta. Diğer iki kişi onları bu mesele hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranıyorlardı. Erik, sanki bu akşama kadar birkaç kilo verebilecekmiş gibi soluyarak ağırlık çalışıyordu. Doro'yu gülme tutmuştu. Erik'i zayıf olarak düşünemiyordu. Köyün sakin postacısı

yemek yemekten çok zevk alıyordu. Rob ise sol bacağıının üzerinde yuvarlak çizerek zıplıyordu.

- Şu zıplamaları bırak artık, diye emretti Karen.

Ama Rob bir saniye bile durmuyordu, nefes nefese,

- Antrenman yapmalıyım. Doro kesin beni çeker, dedi.

Erik de ağırlıkları kaldırıp dururken,

- Kesinlikle değil. Bu sene sıra bende, diye soluyarak cevap verdi.

Karen öfkeyle başını salladı.

- Ben sizden daha uygunum. Biriniz tahta bacak için çok ağır, öbürünüz de sağını solunu karıştırıyor sürekli.

Doro kâğıtlardan birini seçmişti. Gizlice bir bakış atamadan Karen kâğıdı elinden alıp onu kapıya doğru itti.

- Doro seçimini yaptı, diye ilan etti.

Doro, o gece karanlıkta yapayalnız biraz korkmuştu. Karanlıkta bütün sesler biraz esrarengiz oluyordu. Keşke Teo da onunla birlikte kumsalda oturuyor olsaydı. Doro onunla kendini daha iyi hissedirdi.

Bir dalga hışırdayarak kumların üzerinden geçti. Ve duydu! Gerçekten! Havada, tüyler ürpertici, sessiz bir inleme uğulduyordu. Arada bir iğrenç bir ağız şapırtısı duyuluyordu.

Neredeyse deniz, korsanı vermek istemiyormuş gibi bir sestir bu. Sanki met⁽¹⁾ onu tekrar hayaletler dünyasına geri çekmek ister gibiydi.

Şimdi onu görüyordu. Kapüşonu başının üzerine çekilmiş, kalın bir kürk ile topallayarak ilerlemeye ça-

(1) met: Met-cezir, suyun kabarıp yeniden geri çekilmesi. Denizdeki gel-git hareketleri

lışıyordu. Sol bacağı, her harekette kuma gömülen bir tahtadan oluşuyordu. Doro başını içine çekti. Aslında hayaletlere inanmazdı ama yakalanmak istemezdi yine de...

Hayalet şimdi fenerin kapısına gelmişti. Kapıya dayandı ve yok oldu. Doro nefesini tutuyordu. Karanlıkta bir tahta sesi ve ayak sesleri duyuluyordu. Doro ise nefes almaya çekiniyordu.

Başı dönüp de çılgın gibi nefes aldığında fener kulesinde ışık yanmıştı. Bir süre sonra korsan yine dışarı çıktı.

Doro kaçmaya başladı. Islak kumun üzerinde daha kolay koşuluyordu.

Korsanın ayak izlerini çok net görebiliyordu ve onun izlerinin üzerinden koşuyordu. Az daha, biraz önce tek bacaklı korsanın tahta bacağı ile açtığı delikte takılıp kalacaktı. Sol ayağı ile başka bir ayak izine battı. Neredeyse burnu yere degecekti.

Bir an için bu kadar büyük ayaklı birinin nasıl olur da bu kadar yassı izler bıraktığına şaşırıldı.

O an arkasında birinin bağıarak söylendiğini duydu. Yıldırım hızıyla kendini kenara atıp çalılıkların arasına yuvarlandı. Buradan rüzgâra karşı onun nasıl mücadele ettiğini görüyordu.

Geldiği aynı yoldan geri dönüyordu. Tahta ayağı kumdaki deliğe gömüldü. Sağlam ayağı ile kendi ayak izleriyle eşleşerek ilerliyordu.

Birdenbire rüzgâr kapüşonunu başından uçurdu.

Kısa siyah saçları rüzgârda havalanmıştı ve yüzüne kum tanecikleri gelmişti.

Kıvrınarak gözlerini ovuşturdu, ayağı takılarak düştü. Tıpkı bir böcek gibi sırtının üzerinde yatıyordu. Sağ tahta bacağı havada yatarken Doro neredeyse ona acımak üzereydi. Üç sefer uğraştıktan sonra ayağa kalkabildi. Doro arkasından düşünceli bir tavırla bakakaldı.

Teo saatine bakıp,

- Haydi başla, diye bağırdı.

Saatin saniye göstergesi yavaş yavaş ilerliyordu. Doro, zorlukla nefesini tutmaya çalışıyordu. Sonunda pes edip hızla nefes alıp vermeye başladı. Teo:

- 45 saniye. Hiçbir zaman inci aramak için dalgıç olamazsın!

Fakat Doro arkadaşına gülümseyerek baktı.

- Olmak da istemiyorum. Sadece bu gece kimin korsan olduğu ile ilgili son delili bulmaya çalışıyorum, diye açıklamaya çalıştı.

Teo çaresizce Doro'ya bakıyordu.

- Eee?

Doro:

- Bak şimdi. 45 saniyede 90 basamak çıkabilen, kumda ayak izleri bırakan bir korsan. Zannediyorum ki bu kadar basamak çıkabilmek için tahta ayağını çıkarıp sonra tekrar takmış.

SORU: Hangi deliller yanlış hayaleti ele verdi?

5. OLAY

ŞAŞIRTMACA

Nik ve Kurt neredeyse iki haftadır baltık denizi kıyısındaki tatil kampında bulunuyorlardı. Kamp yerleri fenerin hemen yanındaydı. Bugün son gündü. Kampın son gününde bir yarış düzenlenmesi gelenek hâline gelmişti. Çocuklar küçük gruplara ayrılıp bazı talimatları gerçekleştirmek için yola koyulurdu. Öğretmenler onlara ne yapacaklarının yazılı olduğu mektuplar veriyordu. Çoğu zaman mektuplar gazetelerden kesilen harflerle

hazırlanırdı. Öğretmenler bunun biraz daha esrarengiz olduğunu düşünüyordu.

Geçen sene tatil kampı göl kenarında yapılmıştı. Nik ve Kurt o seneki yarışı kazanmıştı.

Aslında beklenen de oydu. Sonuçta ikisi de dedektifti. Dedektif olarak, yarış için de çok önemli olan bilgiler toplanırdı.

Aslında birinciliği amansız düşmanları Tomas ve Olaf ile paylaşmışlardı. Bu sene aynı şeyi tekrar yaşamak istemiyorlardı.

Olaf, tam da o sırada Kurt'un dedektif not defterine saldırarak,

- Ne o bakalım, diye sordu.

Nik elinden çekip alıncaya kadar Olaf okumaya başladı:

- Önemli bilgiler, Fener 1883 yılında yapılmış. O zamanlar...

Nik, öfkeyle,

- Delirdin mi? Bizi rahat bırak, diye bağırdı.

Tomas küfürler savurarak,

- Saçma bir fener. Her gece bliiiiink, bliiiiink, blink, diye sesler çıkarıyor. Kimse uyuyamıyor ki, diye bağıırıyordu.

Öğretmenlerden biri olan Yesi araya girdi.

- Yoo, yoo. Fenerin ışığının seni o kadar rahatsız etmesi mümkün değil. Öyle olsaydı fenerin ışık işaretinin uzun, uzun, kısa değil, tam tersi, kısa, kısa, uzun olduğunu bilirdin.

Tomas omuzlarını silkerek,

- Ne fark eder ki! Uyuyamıyorum işte, diye itiraz etti.

Yesi muzip bir ifadeyle,

- Bu gece zaten uyku yok. Uyanık kalan kazanır, diye güldü.

Tomas, Yesi'ye dönerek,

- Ah Yesi. Bana biraz kâğıt ödünç verebilir misin diye soracaktım. Anneme mektup yazacağıma söz verdim ama yanımda kâğıt yok.

- Tabii, gel. Yeterince kâğıdım var.

Tomas ve Olaf birbirlerine gülüp öğretmenin arkasından gittiler. Yesi'nin mektup kâğıtları çok farklıydı. Kâğıdın üst tarafında adı ve adresi yazılıydı. Herkes bu kâğıtları, genellikle üzerinde yarışma talimatlarının yazılı olması nedeniyle, tanıyordu.

Nik ve Kurt sinir bozucu tiplerden kurtuldukları için memnundu. Şimdi sakın sakın yarışmaya hazırlanabilirlerdi. En önemlisi pilleriyle birlikte cep fenerleriydi. Fakat gerçek birer dedektif olarak yanlarında bir pusula, büyüteç ve bir de not defteri vardı. Bunun yanında bir ip, sicim ve lastik.

- Hey siz ikiniz. Benim gazetelerimi gördünüz mü?

Öğretmenlerden biri olan Yudit önlerinde duruyordu. Onları korkutmuştu. Nik ve Kurt başlarını iki yana salladılar.

Yudit:

- Hay aksi! Bir yazı okuyacaktım. Güney Almanya'da bir yerde, ormanda bir define bulunmuş. Veya ona benzer bir başlık vardı, diye açıkladı.

Nik ve Kurt yardımcı olamıyorlardı.

Yemekten önce gruplar gece gezintisi için ayrılıyorlardı. Herkes ikişerli gruplar hâlinde bir araya gelecekti. Kâğıtlar kovaya atılmıştı. Yudit ve Yesi dönüşümlü olarak içinden isimleri seçiyorlardı.

Kurt sessizce yalvarıyordu.

- Ne olur, ne olur, Tomas ve Olaf olmasın.

Duaları kabul olmuştu. Nik ve Kurt'un grubuna, Adel ve Franz kardeşler düşmüştü.

Daha sonra akşam yemeği yendi. Bugün herkes çok heyecanlıydı. Herkes, nereye gidilecek, hangi görevler verilecek, onları konuşuyordu. Bulaşık sırasında da heyecan devam etti.

Bu sırada Kurt, bir kızın,

- Kesin sahile gidilir, dediğini duymuştu.

Bugün bulaşık yıkama nöbetinde Kurt ve Nik de vardı.

Birbirlerine bakıp güldüler.

Kurt:

- Bilselerdi, diye fısıldadı.

Nik'in yanındaki kız:

- Bu da ne, diye sorarak lavabodan beyaz bir şey çıkardı.

Arkadaşı:

- Beyaz bir kâğıt. Üzerinde bir şey yazmıyor, dedi.
Bir yandan da kâğıtları birbirinden ayırmaya çalışıyordu.

Tanıdık bir ses arkadan seslendi:

- Bu sadece bir kâğıt değil ki!

Tomas'ın sesiydi bu. Kızların elinden kâğıdı aldı.

- Bu gördüğünüz en iyi kâğıt uçak. Ve siz onu suya mı attınız! Bunun için bir özür bekliyorum.

Kız:

- Saçmalama! Biz hiçbir şeyi suya atmadık. Ya hemen yok olursun ya da benim yerime durulamaya devam edersin, diye cevap verdi.

Tomas sırtarak,

- Tamam o zaman özürden vazgeçiyorum. Ben de kendime yenisini yaparım, dedi ve gitti.

Sonunda gece yarısı olmuştu. Üzerinde görevlerin yazılı olduğu kâğıtlar öğretmenlerin çadırlarındaki bir masanın üzerinde duruyordu. Öyle katlanmışlardı ki geçerken hangi kâğıdın, hangi grup için olduğu anlaşılıyordu. Görevler ise okunmuyordu. Yudit kuralları açıklıyordu. Sonra gruplar beşer dakika aralıklarla gönderilmeye başlandı. Nihayet sıra Kurt ve Nik'e gelmişti. Nik kâğıdı açıp görevi okumaya başladı:

- İlk hedef ormandaki define.

Franz heyecanla,

- Kamp yerinin arkasındaki ormandan bahsediyorlar, diye bağırdı.

Kurt alnını buruşturarak,

- Tamam da hangi define, diye sordu.

Franz:

- Hadi, daha ne yazıyor, diye sordu.

Nik okumaya devam ediyordu:

- İkinci hedef. Bütün denizcilerin yol göstericisi.

Kurt:

- Deniz feneri. Bunu daha önce düşünmüştük.

Bir sonraki soru şu şekildeydi:

- Fener ne zaman yapıldı?

Nik, tarihi kâğıda yazmaya başladı.

- Bunu da biliyoruz, dedi.

Adel:

- Ormanda define sandığına benzer bir taş yok mu?

Kurt tutuşmuştu.

- Haklısın. Öyle bir şey ben de duymuştum. Hadi arayalım. Orman o kadar da büyük değil, dedi.

Kamp alanını terk ettiklerinde ortalık zifiri karanlık olmuştur. Cep feneri olmadan hiçbir şey görülemezdi. Küçük ormana çabuk vardılar.

Franz:

- Ne kadar esrarengiz, diye fısıldadı.

Kurt:

- Ve ıslak. Ayaklarım şimdiden sıvılaşmış oldu. Ağaçlar giderek sıklaşıyordu. Çocuklar birbirlerini kaybetmemek için çaba harcıyorlardı. Nik zaman zaman pusulasına bakıyordu.

Kurt:

- Nerede olduğumuzu bilen var mı? Ben çoktan yönümü kaybettim, dedi. Sesi hiç kendinden eminmiş gibi gelmiyordu.

Nik sakın bir ses tonuyla,

- Kumsal arkamızda olmalı, diye cevap verdi.

- Arkada bir şey mi var?

Franz karanlıkta görmeye çalışıyordu.

- Sanırım bir şey duydum, dedi.

Kardeşi:

- Diğerleridir, diye sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ama o da huzursuz olmuştu ve sürekli arkasına bakıyordu. Karanlık ormanda giderek daha derinlere doğru yol alıyorlardı. Nik'in ayağı bir şeye takılmıştı.

- Ayy, ayağım! Yetti artık. Buradan çıkmak istiyorum.

O taşı da bulamazsak bulamayalım, diye bağırdı.

Nik ayağını ovuşturuyordu. Diğerleri de ona yardım ettiler. Hiç kimse daha fazla karanlık ormanda ilerlemek istemiyordu. Şansları vardı. Birkaç metre sonra beklenmedik bir şekilde çayıra ulaştılar.

Franz rahatlamıştı. İleride görünen ışığı işaret ederek,
- İleride fener görünüyor. Bir tepenin üzerinde bak,
dedi.

Nik:

- Ama bu doğru yön değil.

Franz:

- Ama o işte. Baksana ışık parlıyor. İki kere uzun,
bir kere kısa. Bu fener kulesi!

Adel rahatlamıştı. Kaybolacaklarından çok kork-
muştu.

Nik:

- Belki pusula ıslanmıştır ve doğru işlemiyordur, diye mırıldandı.

Heyecanla ve rahatlamış olarak karanlıktan ışığa doğru tökezleyerek ilerlediler. Fakat fenere yaklaştıkça durum tuhaflaşıyordu.

Sonuçta Kurt, diğerlerinin de düşündüğü şeyi ifade etmeyi başarmıştı.

- Bu fener değil, bir defa bu çok alçak.

Son tepeyi geçtiler ve bir merdivenin önünde durdular. Merdivenin üzerinde yanıp sönen bir lamba vardı.

Franz ağlamaklı bir şekilde,

- Bu da ne şimdi, diye sızlandı.

Kurt ise öfkeliydi ve dişlerini gıcırdatarak,

- Ben ne olduğunu biliyorum, dedi.

SORU: Sen de ne olduğunu biliyor musun?

6. OLAY

KUŞLAR NEREYE GİTTİ?

- Bir tane görüyorum!

Lena sevinçle haykırmıştı. Sahilden, çıplak gözle görülemeyecek kadar uzakta bir noktayı gösteriyordu.

Peter kumsalda sıçrayan kuşu inceleyerek,

- Evet haklısın. Bu yağmur kuşu denen bir kuş. Ucu siyah, sarı gagası ve sarı-turuncu bacaklarından tanınır, diye anlattı.

Lena:

- Dün eve giderken deniz kırlangıcı gördüm. Onun da ucu siyah, sarı bir gagası vardı. Ama minicikti ve alnı beyazdı. Kanatlarının altı ise tıpkı senin dediğin gibi siyahtı.

Peter arkasını sandalyeye yasladı ve iç geçirdi:

- Sen harika bir ornitologsun.⁽²⁾ Fakat kuşlarla ilgili bir problem var. Kuşlar birdenbire azaldılar. Pazartesinden beri bu böyle. Gerçekten endişeleniyorum.

- Ornit... Falan filan ne demek, diye sordu Lena.

- Tıpkı senin gibi kuşları çok iyi tanıyan biri. Kuş bilimcisi. Sen gerçekten çok iyi bir izleyicisin.

Lena iltifatlardan gurur duymuştu. Peter sonuçta eski fenerdeki kuş istasyonunun idarecisiydi.

Tatilde her sabah bisikletle Peter'e eşlik edip ona yardım ediyordu. Lena:

- İyi izleyiciyim çünkü aynı anda bir dedektifim, diye arkadaşına açıklama yaptı.

---

(2) ornitolog: Kuş bilimcisi.

Peter:

- Kuş izleme ve bakımı dışında başka bir ilgi alanının olmasına sevindim. Çünkü kuşlara ne olduğunu bulamazsak kuş istasyonunu kapatmak zorunda kalacağız.

Lena:

- Neden, diye sordu korkuyla.

Peter:

- Biz burada, yağmur kuşu ve deniz kırlangıcı gibi çok ender rastlanan kuş çeşitlerimiz olduğu için para alıyoruz.

Lena sinirlenmişti.

- Ama bu hainlik, biz diğer kuşlarla da ilgileniyoruz.

Peter:

- Evet, her zaman her şey adil olmuyor. Kamp alanının sahibi Bay Fiz'e bir sor bakalım. Onun niyeti de kamp alanını genişletmek ama yapamıyor çünkü bizim kuş koruma alanına girmiş oluyor. O da bunu haksızlık olarak görüyor. Eğer biz kapatırsak o da bu isteğini gerçekleştirebilir.

Lena öfkeyle başını salladı.

- Ama bu hiç adil değil. Bay Fiz'in zaten bir kamp alanı var.

Peter:

- Olabilir. Ya günlerdir Martı Pansiyonu'nda oturup restoranı için uygun bir yer arayan, Bay Şilim'e ne demeli. Fenere restoran açmayı çok isterdi.

Lena:

- Saçma. Başka bir yerde de restoran açabilir. Kuş istasyonunu rahat bıraksınlar. Kuşların da yaşamak için bir yere ihtiyaçları var, diye öfkeleni.

Peter:

- Haklısın. Ama kuş istasyonunun kapanmasından korkuyorum ve aklıma bu tür şeyler geliyor, diye itiraf etti.

Lena üzgün üzgün başını eğdi.

- Bak bir martı. Neyse ki bunlardan çok var.

Peter sevinmişti.

- Evet, hem yazın...

Lena:

- ...Siyah bir kafası oluyor. Ama sadece yazın, diye tamamladı.

- Evet. Sen gerçek bir ornitologsun. Böyle bir şeyi sadece kuşları çok iyi tanıyan biri bilir.

Lena eve gitmek üzere eşyalarını toplarken aklına bir şey geldi.

- Peter, baksana. Rüzgârın son zamanlarda biraz tuhaf estiğinin farkında mısın?

Peter düşünceli bir tavırla etrafı dinledi ve başını salladı.

- Bir şey duymuyorum. Farklı duyduğun nedir, diye sordu.

Lena omuzlarını silkti.

- Tam olarak bilemiyorum ama garip bir ses, dedi.

Eve dönüş yolunda kumlu bir alandan geçmesi gerekiyordu. Orada bir adam bir yandan dürbünle bakarken bir yandan da cep telefonuyla konuşuyordu.

- Hmm, evet ben o gümüş renkli topları seviyorum. Çan var bende. Tamam, paket geldiğinde parayı gön-

dereceğim. Hayır, başka bir şey istemiyorum şimdilik.

Konuşan Bay Şilim'di. Lena'yı gördüğünde dürbünü aşağı indirdi.

Lena:

- Merhaba, siz de mi kuşları izliyorsunuz?

Bay Şilim:

- Hayır, ben denizdeki gemileri izliyorum. Kuşlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama buraya restoranımı açabilirsem adını "Gülen Martı" koyacağım. Çok komik bir isim. Ama siyah kafalı martı resmi mi koyacağım onu henüz bilemiyorum. Hangisi daha çok hoşuna gider, diye konuşup durdu.

Lena korkudan bembeyaz kesilmişti.

- Bilmiyorum. Fenerde restoran açmayı düşünmüyorsunuz değil mi?

- Çok isterim ama orada kuş istasyonu olduğu için şansım yok.

Lena rahatlamıştı. Bu nedenle Bay Şilim için iyi bir şeyler yapmak istiyordu.

Deri ayakkabının içindeki büyük ayaklarına bir bakış attı ve,

- Ayaklarınız büyük olduğu için lastik çizme bulamıyorsunuzdur değil mi?

Bay Şilim hayretle,

- Evet, doğru, diye cevap verdi.

- Pansiyondaki garson, balıkçı dükkânına büyük boy lastik çizme yaptırmıştı. Deniz kenarında lastik çizmelere ihtiyaç vardır.

- Verdiğin bilgiye teşekkür ederim. Garsonun o büyük çizmeleri nereden bulduğunu merak ediyordum. Ama ben sahile gitmiyorum.

Lena:

- Öyle mi, dedi ve bisikletle yola devam etti. Büyük park yerinde az daha, kampın sahibi Bay Fiz'e çarpıyordu.

Ertesi sabah Lena güneş doğmadan önce uyanmıştı. O gün Peter ile çok erken sözleşmişlerdi. Sahili çok detaylı inceleyeceklerdi. Lena bir şeyler görebilmek için bisikletindeki farı yakmak zorunda kalmıştı. Karanlığın içinden gelen bir ses onu o kadar korkutmuştu ki az daha bisikletten düşecekti.

- Hayır olamaz. Benim lastik çizmelerimi nereye kaldırdınız. Sabahları arayacak vaktim yok benim. Bunu size pazartesi de söyledim!

Lena kalbi çarparak durdu ve karanlığın derinliklerine bakmaya başladı. Çoraplarıyla ön bahçeden geçen pansiyonun garsonunu gördü birden. Çok komik bir görüntüydü. Rahatlamış ve gülmeye başlamıştı. Sabahın erken saatinde fenere yolculuk Lena'nın düşündüğünden daha esrarengizdi. Karanlık bir şekil gördüğü için Lena üç defa korkuyla bisikletten atlamıştı. Fakat iki keresinde sadece büyük bir taş olduğunu görmüştü. Üçüncü defasında ise iyice baktığında kimseyi görememişti.

Lena yanlış gördüğünü zannetmişti. Bu kadar siste hiç de şaşılacak bir şey değildi. Daha sonra yine o esrarengiz sesi duydu. Rüzgârda bir zil çalıyordu sanki. Fakat ses o kadar az geliyordu ki Lena anlayamıyordu.

Belki de hayaletlerdir diye düşündü. Çok korkunçtu. Olabildiğince hızlı fenere doğru bisikletini sürmeye başladı. Nefes nefese terasa, Peter'in yanına geldi.

Soluyarak,

- Siste hayaletler geziyor zannedersen, dedi.

Peter gülmeye başlamıştı.

Fakat Lena onu durdurdu.

- Sahilde daha çok var, diye devam etti.

Peter sustu ve etrafına bakmaya başladı. Gerçekten de çok küçük, gümüş renkli yaratıklar kumsalda hareket ediyorlardı. Doğan güneşin ışığında esrarengiz bir şekilde parlıyorlardı.

Peter:

- Burada bir şeyler oluyor. Gel, Lena bakalım, dedi.

Peter ve Lena kumsalda birlikte koşuyorlardı. Sonra her şeyi gördüler.

Yerde yüzlerce ip gerilmişti. Uçlarında minik çanlar ve güneşte parlayan gümüş şeritler vardı.

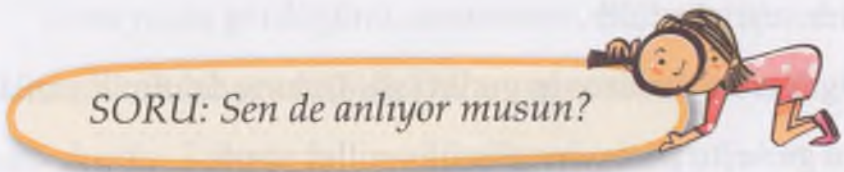
- İşte bunun için bütün kuşlar kayboldu. Çanlardan ve gümüş şeritlerden korkuyorlar!

Peter öfkeyle bağırırken bir yandan da ipleri koparmaya çalışıyordu.

Lena kendi kendine mırıldanıyordu.

- Gürültüler, gelin telleri, kaybolan kuşlar... Yavaş yavaş neler olduğunu anlamaya başlıyorum.

SORU: Sen de anlıyor musun?

7. OLAY

ÖYÜN ÖRTAYAY ÇIKTI

- Nereyey bakıyorsun ki? Orada kaçakçı bulamazsın.

Hans, Edit'e, sırtını denize verip inşaat malzemeleri satan dükkânın küçük otoparkına baktığı için hayret ediyordu.

Edit, Hans ve Otto denizde küçük gemilerle dolaşan kaçakçılar hakkında gazetede bir yazı okumuşlardı. Hatta bunlar çok yakınlardaydılar.

Edit:

- Bu bizim için gerçek bir olay, dedi.

Bu yüzden üç arkadaş bütün gün pusuda bekliyorlardı. Görevlerini, çok iyi bir manzarası olduğu için fener kulesinde yapıyorlardı.

İki tane dürbünle sahilin gemi trafiğini takip ederek, hangi geminin ne zaman gelip ne zaman gittiğini not ediyorlardı. Fakat şimdi Edit'in ilgisini başka bir şey çekmişti.

Edit hınca hınç dolu olan otoparkı göstererek,

- Baksanıza. Orada neler oluyor? Başka zaman orada 3-4 arabadan fazla olmaz, dedi.

Otto dürbünle bakarak,

- Bugün annem de orada. Çok indirim varmış, diye cevap verdi.

Hans, Edit'in elindeki dürbünü alıp dükkândaki duruma baktı.

- İnsanlar neredeyse park yeri için kapışacak.

- Ay, ay... Beceremeyecek!

Otto, park etmeye çalışan birini seyrediyordu.

Hans:

- Hangisi, diye sordu.

Otto:

- Şu anda direğe doğru giden kırmızı kapılı mavi mercedes.

Hans sanki kazayı yönetiyordu.

- Bummmm! Sol farı çöpe atabilir.

Edit, aniden bağırmağa başladı.

- Arkadan yine Andrea Dorya⁽³⁾ gemisi geliyor. Saat

11.28. Bunu not etmeliyiz.

(3) Andrea Dorya: 15. yüzyılda yaşamış bir amiral.

Bu gemiyi birkaç gündür gözetliyordular. Hans, geminin adını, saati ve gittiği istikameti not etti. Sonra yine otoparktaki olaya döndü.

Arabasına zarar veren adam bu arada gitmişti. Buna karşılık, büyük ihtimal bir park yeri için tartışan, bir adam ile bir kadın vardı. Gümüş renkli bir Volvo tartışanların yanından dikkatlice geçti. Bu arada sürücü, kırmızı arabanın yanında duran bir boya kovasını görmedi.

Edit, araba kovaya çarptığı sırada,

- Yakaladık, diye bağırdı.

Küçük caddeye yeşil bir renk yayıldı. Bir süre sonra da her yere ulaştı. Her seferinde arabalar boyanın üzerinden geçip lastiklerine bulaştırıyorlardı.

- Eyvah, şimdi kıyamet kopacak!

Hans, ellerini önce caddedeki boyaya, sonra da mavi bir arabanın bagaj kapağına süren küçük bir çocuğu izliyordu. Çocuğun annesi koşarak geldi. Şu anda çocuğun el izleriyle boyanmış araba onların olmalıydı. Fakat beklenen olay olmadı.

Edit rahatlamıştı.

- Renk annesinin hoşuna gitti herhâlde. Uyuyor da. Mavi bagaj üzerine yeşil el izleri, dedi.

Otto kızarak,

- Millet! Neredeyse Andrea Dorya'yı kaçıracaktık yine. Aptal otopark yüzünden kaçakçıları unutuyoruz.

Hans, suçlu geminin 12.02'de tekrar dönüş yolunda bulunduğunu not etmişti.

Edit:

- Çok kısa bir ziyaretti. Andrea Dorya'yı çok şüpheli

buluyorum. Yarın belki de limana gidip daha sıkı bir araştırma yapmamız lazım, diye teklif etti.

Arkadaşları kabul etmişti. Dönüşümlü olarak denizi izlerken, yarın dikkat çekmeden şüpheli gemiyi nasıl inceleyebileceklerini planlıyorlardı.

Öğleden sonra sakin geçti. Bir süre sonra sis çöktü. Bu nedenle incelemelerini salı günü için bitirmiş oldular.

Ertesi gün üç dedektif Andrea Dorya'yı yakından incelemeye vakit bulamadılar. O sabah, kasabalarında gerçek bir suç işlenmişti.

Kumsalda zehirli atık taşıyan variller bulunmuştu. Dedektifler için çok üzücüydü ama suçlu olaydan birkaç saat sonra belirlenmişti. Olayı kendileri çözmeyi çok isterlerdi hâlbuki. Suçlu Aminyak'tı. Kasabanın kenarındaki gübre fabrikasının patronuydu. Aminyak inkâr etse de deliller ortadaydı. Varillerin üzerinde, onun firmasına ait olduğunu ispatlayan seri numaraları vardı. Bu tek başına delil olarak yeterli değildi tabii.

Ayrıca, Bay Aminyak sürekli olarak, varilleri kuralla-

ra uygun olarak bir atık işleme firmasına teslim ettiğini söylüyordu. Ayrıca bunun için para da ödemişti. Polisin iddia ettiği gibi maksadı paradan tasarruf etmek değildi. Delil olarak da zehirli bidonları teslim alan, atık firmasının şoförünün imzaladığı makbuzu gösteriyordu.

Fakat olayda bir bit yeniği vardı. Firmanın şoförü, Bay Elkave, dün, yani salı günü Bay Aminyak'ın arazisine gitmediğini söylüyordu. Böyle bir şey imzalamamıştı da. Sürücü imzanın taklit olduğunu söylüyordu.

Edit, arkadaşlarına,

- Bir delil daha var. Bu Bay Aminyak'ın mı suçlu, yoksa sürücünün mü yalan söylediğini gösterecek, diye anlattı.

Hans:

- Ne delili, diye sordu.

Edit:

- Kamera kayıtları tabii. Firmanın avlusu kameralarla korunuyor. Dün avluya gelen herkesin videoda görüntüleri olması gerekir, diye açıkladı.

Otto:

- Kamera kayıtlarına ne zaman bakacaklar?

Edit:

- Birazdan. Polis şirkete gidiyor ve birazdan video malzemelerini inceleyecekler.

Hans dedektif arkadaşlarına baktı.

- Ne bekliyoruz o zaman. Hadi gübre malzemeleri fabrikasına gidelim!

Bisikletlerine atladılar.

Firma, şehrin sanayi sitesinin yarı yolunda yer alıyor-

du. İnşaat malzemeleri satan dükkân ile aynı yerdeydi.

Üç arkadaş firmanın görüntülenmediği arka tarafına sızmayı başarmışlardı. Dikkatlice ilk kapıyı açtılar.

Küçük bir odaya bakan Hans:

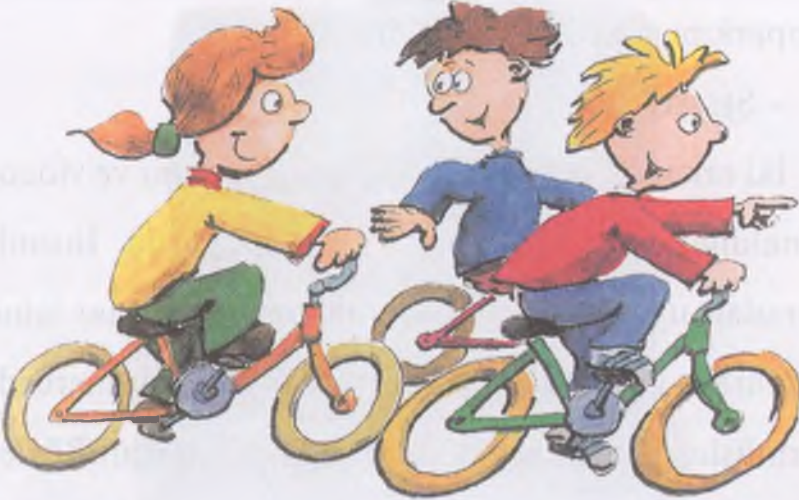
- Bu ne, diye sordu.

Otto raflara biraz daha yaklaştı.

- Videokasetine benziyor. Evet, videokasetleri. Her birinin üzerinde tarih yazıyor.

Edit:

- Kamera kayıtlarına ait kasetlerdir, dedi.

Dedektifler sessizce ilerlemeye devam ettiler. Açık bir pencereden fırlattıkları bir bakış doğru yerde olduklarını gösteriyordu.

Bir polisin sesi geliyordu.

- Bay Aminyak. Siz Bay Elkave'nin bidonları saat 12-13 arası teslim aldığınızı söylüyorsunuz. Salı gününe ait kamera kayıtları burada ve bunları birlikte izleyeceğiz.

Çocuklar videoyu görebilmek için âdeta cama yapıştırlar.

Otto:

- Dün saat 12'de inşaat malzemeleri satan dükkânın otoparkını gözetledik, diye fısıldadı.

- Şşşşt!

İki arkadaşı heyecanla sus işareti yaptılar ve videoya yöneldiler. Avluya arabalar girip çıkıyordu. İnsanlar buradan uygun fiyata gübre alıyordu. Bir saat içinde dört araba gelmişti avluya. İlk olarak mavi bir mercedes görmüşlerdi. Sola işaret verip sağa dönmüştü. Böylece kırmızı ön kapıyı görebilmişlerdi. Siyah tavanlı, yeşil bir

Volvo, zorlukla geri geri parkeden fakat küçük duvarı görmediği için çamurluğuna hasar veren mavi bir BMW ve geri geri park ederken daha usta olan mavi küçük bir araba.

Araba hayranı olan Otto fısıldayarak,

- Mavi küçük arabaya yazık olurdu. Böyle mavi bir bagaj yedek parçası artık yoktur herhâlde, dedi.

Arabadan küçük çocuklu bir kadın indi ve dükkâna girdi. Video durduruldu.

Polisin sesi duyuluyordu:

- Bidon almaya gelen bir kamyon yok görünürde. Kusura bakmayın Bay Aminyak ama sizi tutuklamamız lazım, dedi.

Bay Aminyak çaresizce bağıyordu:

- Ama bu olamaz!

- Durun!

Edit cama vurarak bağırmıştı:

- Burada gerçekten garip bir şey var!

SORU: Edit'in neyi kastettiğini biliyor musun?

1. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Bayat Balık):

Suçlu Yanık Balık'tı. Aşçı olarak iş bulamıyordu ve intikam almak istemişti. O da Porsche'taki adam gibi çocuklardan önce fenerdeydi. Mektupları bankonun üzerine koydu ve bu sırada not defterini buldu. O zaman da nasıl intikam alabileceğini çok iyi anlamıştı. Kayıkhaneden bayat balığı alıp tazelerin arasına karıştırdı. Erik onun spor ayakkabılarının izini buldu. Zengin adamın deri ayakkabıları vardı. Onun bu şekilde ayak izi olamazdı. Yumurtaları gemiye nasıl getirdiği ayrı bir hikâye... Ama en azından şunu söylemek mümkün... Postacılar çok şey görür ve duyar.

2. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Fenerde Yangın):

Yangın kazaydı. Zanna gece yarısı uyandığında toplantı salonundan gıcırtilar gıcırtilar geliyordu. Bir ses, merdivenleri gürültüyle aşağı inen iki kişinin patırtılarını duymuştu. Önceleri gürültülere bir anlam verememişti ama sonra gördükleriyle duyduklarını birleştirdi ve gerçeği buldu.

Gacırtı Bay Kuk'un sallanan koltuğundan geliyordu.

Diğerleri yataklarına gittiklerinde o daha oturuyordu. O akşam piposu yine söndü ve tekrar yakmak için, her zaman olduğu gibi kapıyı açtı. Bu ses de kapı gıcirtısıydı. Fakat devamını getiremiyordu. Atılan çığlık gece yarısı gizlice girip kutuyu çalmaya çalışan Tom'a yönelikti. Bay Kuk onu iş üzerinde gördü, Tom kaçtı, o da arkasından koştu. Şömine kapısını kapatmamıştı. Daha sonraki gürültü ise şömineden yuvarlanan bir odunun gürültüsüydü.

3. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Kiki Nerede?):

Kiki'yi akvaryumdan çalabilecek bir tek kişi var. O da Ella. Küçük balığı serbest bırakmak niyetindeydi. Daha önce söylediği gibi balıkların akvaryumda kendilerini iyi hissetmediklerine inanıyordu. Kiki onun temizlik kovasındaydı. Mark'dan teknik detayları aldı ve balığı suyuyla birlikte kepçeyle akvaryumdan aldı. Bu yüzden Tom'un pantolonundaki leke yeşildi. Normal temizlik suyu bu renkte olmazdı.

Fakat bir tek şeyi atlamıştı. Gökkuşuğu balıkları kuzey denizinden gelmiyorlardı, hatta orada yaşama şansları hiç yoktu. Su çok soğuk ve tuzluydu. Mark daha iyi biliyordu ve Ella'ya, kovayı denize boşaltmadan önce

engel olabilmşti. Böylece çok kötü başlayan bir kurtarma operasyonundan gerçek bir kurtarma operasyonu gerçekleşti.

4. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Tek Bacaklı Korsan):

Bu sene korsanı Rob canlandırdı. Uzun, kızıl saçlı Karen'in olmadığını, Doro, rüzgâr kapüşonu düşürdüğünde görmüştü zaten. Ayak izlerini inceleyerek Erik olmadığını da anlamıştı. Çünkü ayak izleri çok büyüktü fakat derin değildi. Yani çok kilolu birine ait değildi. Ayrıca Rob, Doro'nun da doğru tahmin ettiği gibi, merdivenleri çabuk çıkabilmek için ayağındaki tahtayı çıkardığında kendini ele vermişti. Çünkü daha sonra tahtayı yanlış bacağına takmıştı. Bu nedenle geldiği yoldaki ayak izlerine uydurmuştu adımlarını. Bu da sadece tahta ayak diğer tarafta olursa mümkündü. Sırtüstü düştüğünde Doro bunu görebilmşti. Sol ve sağ tarafını karıştıran bir tek kişi vardı o da Rob!

5. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Şaşırtmaca):

Olaf ve Tomas komik bir şaka yapmak istemişlerdi. Onların olduğu kesindi.

İki dedektifin bunu ispatlaması da çok zor değildi.

Tomas ve Olaf, Yesi'nin kâğıtlarını mektup yazmak için istememişlerdi. Sahte bir yarışma kâğıdı, eğer Yesi'nin kâğıtlarını kullanırlarsa dikkat çekmeyecekti. Aslında onların da kâğıdı vardı. Çünkü daha sonra ondan uçak yapmışlardı.

Harf kesip yapıştırmak için Yudit'in gazetesini almışlardı. Mektubu kimsenin dikkat etmediği bir zamanda öğretmenlerin çadırındaki masaya bıraktılar.

Sonunda da sonradan yaptıkları fenerdeki ışık sinyali ters yaptılar: Uzun, uzun, kısa. Bunu Tomas öğleden sonra da aynı şekilde yanlış söylemişti.

6. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Kuşlar Nereye Gitti?):

Şeritler ve çanlarla kuşların sahilden uzaklaştırılması hedeflenmişti. Böylelikle kuş istasyonu kapatılabilecekti. Fakat Lena suçluyu biliyordu. Kuş istasyonunun kapanmasını isteyen iki şüpheli kişi vardı. Bay Fiz ve Bay Şilim. İkisi de şerit satın aldı. Ama Bay Şilim'in ayrıca çanları da vardı. Hiç bilmediğini iddia etmesine rağmen kuşları iyi tanıyordu. Yalan söylüyordu. Ender bulunan kuşların nasıl kaçırılacağını biliyordu. Ayrıca garsonunun las-

92

tik çizmelerini de gizlice kullandı. Garsonun çizmeleri ilk defa pazarı pazartesiye bağlayan gece kaybolmuştu. Bu da kuşların tuhaf davranmaya başladığı gündü. İkinci defa, şeritlerin asılması sırasında çizmeler yok olmuştu.

7. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Oyun Ortaya Çıktı):

Video kayıtları önceki güne ait olamazdı. Dedektifler bir gün önce, videodaki arabalardan ikisini görmüşlerdi. Üstelik de saat 12'den önce. Bu görüntüler 12-13 arası alınmış olmalı. Fakat o zaman mercedesin kırık sol bir farının olması gerekirdi. Küçük mavi arabanın da bagaj kapağında yeşil boya izleri olması gerekirdi.

Birisi videoyu değiştirmiş olmalı. Bu çok kolaydı çünkü video arşivinin kapısı kilitli değildi.

Bay Aminyak doğruyu söylüyor, Bay Elkave yalan söylüyordu.

Gübre fabrikasının şefinden bidonların nakli için para almıştı. Fakat daha pahalı olan işlemler yerine para tasarruf etmek için çöpu denize atmayı tercih etmişti.

Yazan: Ulrike Rogler

Frankfurt ve Berlin’de Alman Dili ve Edebiyatı, tarih ve psikoloji eğitimi alan yazar çeşitli dergilerde, çocuk ve gençlik gazetelerinde redaktör olarak görev yapmaktadır. Simome Veenstra ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Berlin’de yaşayan Ulrike Rogler yazarlık ve gazetecilik yapmaktadır.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Yazan: Simone Veenstra

Erlangen, Groningen, Berlin ve New York’ta, film, tiyatro ve edebiyat bilimi eğitimi almıştır. Eğitimini tamamladıktan sonra, kendini tam anlamıyla yazı yazmaya adamadan önce, bir süre rejisör ve redaktör olarak görev yapmıştır. Ulrike Rogler ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Agahta Christie Ödülü’ne aday gösterilmiştir. 2004 yılında ise Goethe Enstitüsünün “Genç Alman Yazarlar” sergisine katılmak için seçilmiştir.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Resimleyen: Jacob Möhring

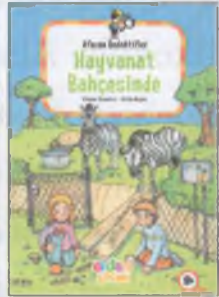
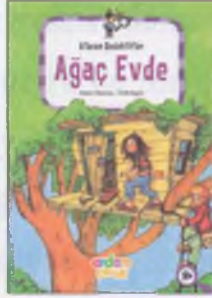
1970 yılında Berlin’de doğmuştur. Hikâyeler ve figürler uydurur. Her türden resim çizer ve boyar, kitaplara resimler çizer ve çocuk hastanelerinin duvarlarına da resimler yapar.

Çeviren: Işık Çakır

1960 İstanbul doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. İlkokulu Almanya’da okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Bölümü’nden 1982 yılında mezun oldu. Özel bir bankada 20 yıl çalıştıktan sonra emekli olan Çakır, çocuk edebiyatıyla ilgileniyor. Hâlen çocuk kitabı çevirileri yapıyor.

Afacan Dedektifler

15 x 21 cm, 96 sayfa,
renkli resimli, 10 kitap
www.erdemyayinlari.com

